

Pasakojimas iš: **Bruno Ferrero. „Kartais užtenka vieno saulės spindulio“**

Užduotis raštu:

Perskaitykite tekstą ir parašykite pagrindinę šio pasakojimo mintį. Kaip tą mintį galime pritaikyti savo kasdieniniame bendravime su kitais?

Kartą gyveno du ledokšniai. Susidarė jie gilia žiemą giraitėje, kalno atšlaitės oloje, tarp įvairiausių kelmų, šakų ir uolų. Tačiau vienas kitam jie buvo pabrėžtinai abejingi ir jų bendravimas dvelkė šalčiu. Keletas „laba diena“ ir keletas „labas vakaras“. Ir daugiau nieko. Jiedviem taip ir nepavyko nors kiek „pralaužti tarpusavio ledų“. Kiekvienas sau mąstė: „Galėtų jis prie manęs prieiti.“ Bet ledo luitai patys sau vieni negalėjo nei prieiti, nei nueiti. Niekas taip ir nepasikeitė, ir ledo luitai dar labiau užsisklendė savyje.

Toje pačioje oloje gyveno barsukas. Vieną dieną jis neiškentė:

– Kaip gaila, kad turite čia tūnoti. Tokia nuostabi saulėta dienele!

Ledo luitai skausmingai sutraškėjo. Nuo pat vaikystės žinojo, kokia pavojinga jiems saulė. Tačiau visų nuostabai vienas iš luitų paklausė:

– Kokia ji – saulė?

– Nuostabi... Tai... gyvenimas, – atsakė sumišęs barsukas.

– Ar negalėtum praardyti skylės urvo viršuje... Norėčiau pamatyti saulę... – atsiliepė ir antrasis luitas.

Barsukui nereikėjo to kartoti. Tučtuojau tarp šaknų jis praardė plyšį, ir šilta švelni saulės šviesa auksine banga užliejo urvą.

Po kelių mėnesių, vidurdienį, saulei įšildžius orą, vienas ledo luitas pastebėjo, kad pradeda po truputį lydėtis ir tirpti virsdamas skaidriu balokšniu. Dabar jis jautėsi kitaip ir jau nebebuvo tas pats ledo luitas kaip anksčiau. Lygiai tokį pat nuostabų atradimą išgyveno ir antrasis. Diena po dienos iš ledo luitų tekėjo vandens srovelės, plūsdamos prie olos angos, kur pamažu telkėsi krištolinis ežerėlis, atspindintis dangaus žydrynę.

Ledo luitai dar tebejuto savo šaltumą, lygiai kaip ir savo trapumą, vienišumą, nerimą bei nepasitikėjimą. Tačiau jie suprato, kad yra panašūs ir vienas kitam reikalingi.

Prie ežerėlio numalšinti troškulio atskrido du dagiliukai, vieversys, dūzgė vabzdžiai, maudėsi pūstauodegė voverė, ir du ledo luitai, regėdami kitų laimę, suprato turį širdį.

Kartais užtenka vieno saulės spindulio. Malonaus žodžio. Pasisveikinimo. Šypsenos. Tiek mažai, kad tie, kurie yra šalia mūsų, taptų laimingi. Tai kodėl mes to nedarome?